

Gustaf David Hamilton, Stamfader för grevliga ätten 1699-1788

Gamla minnesskrifter BBA 4-1

Innehåll

Samlingen innehåller minnesverser, familjeanteckningar samt en självbiografiskt hållen levnadsteckning över greve Gustaf David Hamilton (1699–1788), stamfader för den grevliga ätten Hamilton. Materialet skildrar både personliga och genealogiska minnen samt ger en kort sammanhängande redogörelse för Hamiltons militära bana i svensk och utländsk tjänst, hans deltagande i krig och politiska uppdrag samt hans senare liv och familjeförhållanden.

Minnesvers efter Farfar (Wathier Hamilton)

[svårläst]

Barsebäck 14/2 1866

I.D.U. (oklar sign.)

Här under kullen, i den gråa mullen
Misselton du vilar,
icke mer du ilar över fälten fram.
I jägarrunden, följande vintunden,
mer du synes springa, att din Herre bringa
rovet, höljs i damm; främst i jägarkedjen
över fält och heden
bar din Herre du,
bar din Herre du.

Var din Herre fjärran, spände du för kärran,
sågs du makligt lunka, sågs ditt huvud sjunka,
blev då liksom ett slavdjur.

Så kom tiden, du blev åter riden,
Herren besteg din rygg, drogs med eld din tygel,
åter eld du var.

Men det liv man hos dig finner, det nu snart
förrvinner, och åt jorden giver
det som aska bliver.
Minnet blott står kvar.

Min saliga moders barndomsöfningar m.m.

Det skulle vara mig kärt, om någon av min mödernesläkt, efter min död, ville förvara dessa papper, såsom ett minne av en släkting, som i hög grad förenade dygder, skönhet och ovanligt förstånd.

Lydinge den 11 November 1823.

Efter 50 års saknad av en öm mor,

Claes H. Fleming

Denna, av frånlidne fältmarskalken Grefve Hamilton uppsatta biografi, har funnits uti Grefvinnan Flemings, född Hamilton, barndomsöfningar, vilka sonen, framdeles riksmarskalken Herr Grefve Fleming, på sätt av föreliggande avskrift innehåller, givit sin önskan tillkänna, och som blivit uppfylld då de äro förvarade hos en av dess mödernesläktingar, som värderar dessa minnen och de egenskaper som den upplyste sonen henne tillerkänt.

Biografi

af

Grefve Gustaf David Hamilton**

År 1699 den 9 Februari (nya stilen) blef jag född. Och som min saliga moder destinerade mig till civilstaten, hvilket inte var överensstämmande med mitt sinnelag, flydde jag utan dess vetskap till Norge, hvarest min salige fader, som tjänstgörande general, med flere af mina äldre bröder var.

Jag adresserade mig directe till Hans Majestät, berättade honom att jag hade rymt ifrån min mor, som ville att jag skulle blifva skrifvare; hvilket fägnade honom mycket, samt begärde att få tjänst och blifva dragon vid lifdragonerna, som blef mig beviljat.

Hans Majestät frågade om min far visste att jag var kommen; jag svarade: såvida han har ingen profetisk anda, bör han ej veta det. Då förbjöd Hans Majestät att man skulle underrätta min far därom, och blef jag emellertid gömd; och då generalerna voro samlade, befallde Hans Majestät att jag skulle komma in.

Jag åberopade mig Hans Majestäts nådiga löfte; min fars förundran rörde intet litet Hans Majestät. Resten af denna campagnen gjorde jag i högkvarteret hos Hans Majestät.

År 1717 blef jag cornet vid lifdragonerna och gjorde 1718 campagnen, då till Sveriges olycka Hans Majestät blef skjuten vid Fredrikshall.

Armeen marcherande öfver Svinesund, och blef lifdragonregementet förlagt i Kalmar län; och 1719 om våren marcherades till Roslagen emot ryssen.

Och blef jag tillika med 200 man under då varande capitaine Baron von Ungern-Sternbergs befäl detacherad till Leufsta järnbruk att där stöta till de 200 man som voro där förut.

Kom i träffning med fienden, men som han var öfver tre tusen man stark och med en del af sitt folk sökte kringräna oss och visade sig inte med så stor styrka i fronten som vi hade, med hvilken vi träffade, och vi såg dess dessein, måste vi vika och retirera oss.

1720, då freden blef sluten, fick jag Hennes Majestät Drottning Ulrikas nådiga permission att resa till Frankrike, som då var i krig med Spanien, och blef strax vid min ankomst capitaine vid generalmajor Lencks regemente.

Gjorde campagnen 1733 som capitaine af grenadiererna; bevistade 1734 belägringarna vid Trarbach och Philippsburg; denna senare fästning gaf sig ej utan mycken manspillan.

Efter belägringen marcherande arméen tillbaka öfver Rhenströmmen, men camperade vid Oppenheim midt emot fienden och spelte så att säga med honom schack med marcher och contre-marcher.

Sedan fienden blef bortdrifven ifrån Rhenströmmen blef jag beordrad med mitt kompani af grenadierer att eskortera grefve Belle-Isle.

1735 blef jag öfverstelöjtnant och commandant af en bataljon; i denna kvalitet gjorde jag detta års campagne, under hvilken ej något betydligt föreföll, utan allenast vid en stor fouragering af 20 000 man under staden Mons, hvarvid eftertruppen af fourageringen blef på många ställen af fienden attackerad, men alltid tillbaka slagen.

Sedan campagnen var slutad reste jag till Paris, och 1740 till Sverige; tog afsked ifrån franska tjänsten med en årlig pension af 1300 livres.

Upprättade ett infanteriregemente, som nu är Enkedrottningens lifregemente, med hvilket jag kom i garnison i Malmö.

1743, under riksdagen, då man fruktade ett anfall af de danska, blef jag befalld att resa till Skåne och antaga befälet af de där varande trupper och föranstalta att sätta Landskrona i någorlunda defensivt stånd, samt med kavalleri låta bevaka stranden.

När det var skett anlände fältmarskalken Baron Hamilton, till hvilken jag gaf skriftligen min disposition, som han sände till Hans Majestät och fann dess nådiga approbation, och fick jag äfven af Hans Excellens Löwen compliment häröfver.

1745 skickade salig Hans Majestät Konung Adolf Fredrik, då varande kronprins, mig med 12 unga officerare till Hans Majestät af Preussens armé, hvarest jag anlände i juni månad.

Jag och mina unga officerare fingo ofta tillfälle att vara med, och uppförde sig på sådant sätt att jag fick hans preussiska Majestäts compliment däröfver.

Den 30 september bevistade jag bataljen vid Zorndorf, hvaröfver jag vid min ankomst i november till Stockholm aflemnade min relation till H.K.H. kronprinsen.

1742 blef jag constituerad att presidera uti Landskrona fästnings byggnadsdeputation, och samma år generalmajor och kommandör af Kongl. Svärdsorden.

1751 blef jag kommenderad med regemente till Finland.

1756 den 21 januari blef jag constituerad att vid defensionsplanens reglerande i Finland sammanträda med Hans Excellens riksrådet grefve Rosen, och den 8 juli samma år att vara generalmönsterherre för arméen i Finland.

1757 blef jag kommenderad till Pommern och antog där befälet öfver arméen till dess fältmarskalken Baron Ungern skulle anlända; och innan dess ankomst belägrade jag och intog Anklam samt bemäktigade mig Demmin och flera små befästade skansar längs Peeneströmmen.

1758 den 3 november fick jag på underdånig anhållan afsked ifrån mina i nåder anförtrodda ämbeten.

Den 5 juli 1762 bekom jag Hans Majestäts förklaring om dess nådiga nöje öfver mitt vid arméen i Pommern förda öfverbefäl, och sedermera år 1765 öppet bref på fältmarskalks namn och heder.

Här till bör läggas att grefve Hamilton 1769 den 28 april blef riddare och kommandör af Kongl. Majestäts orden, 1778 i november på H.K.H. drottningens höga kyrkogångsdag, efter H.K.H. kronprinsen Gustaf Adolph, förklarad att hafva lika titel och värdighet med herrar riksens råd.

Dog den 29 december 1788 på dess sätesgård Barsebäck i Skåne.

Gift 1740 den 12 juni med Jacobina Henrietta Hildebrand, med hvilken han ägde 11 barn, 9 söner och 2 döttrar, af hvilka han lämnade i lifvet 1 son, 1 dotter och 10 barnbarn.

Grefve Hamilton bevistade alla riksdagar från 1740 till och med 1771, var flera gånger ledamot af Secreta utskottet.

Grefve Hamilton hvilar vid sin makas sida uti den graf han för sig låtit uppbygga uti Barsebäcks kyrka. Dess ålder var 89 år 10 månader och 20 dagar.
